

 Banchieri Singers

KALANDOZÁSOK

IV. KÖNYV – SZLOVÉNIA, LJUBLJANA
1993. ÁPRILIS 17-20.

me Eposz íratott Krisztus születése utáni
ezerkilencszázkilencvenharmadik év
április havának tizenhetedik napjától
ugyanazon év s hónap huszadik napjáig Szabó Soma
királyi trubadúr és az Ő írnokai keze által.

Tartalmazza a Banchieri nevét viselő csoportosulás és
más személyek kalandjait.

KALANDOZÁSOK

IV. KÖNYV – SZLOVÉNIA, LJUBLJANA

1993. ÁPRILIS 17-20.

I. ének

Hosszú idő után újra megesett az a csoda, amit mások (a világ) Banchierinek neveznek. Egészen pontosan fogalmazva ismét hatan vagyunk, ami persze egy átlagembernek magától értetődő, de bennem egyre erősödik a gyanú, hogy ez csakis valami földöntúli varázslat eredményeképpen jöhetett létre. Mielőtt ezidáig átélt viszontagságaink részleteibe belemennék, hadd szögezzem le a szokásos adalékokat, amit a hősi eposz megszületéséhez járulnak.

A szereplők: (akik pillanatnyilag mind egy vonatfülkében utaznak)

PÁLINKÁS RÓBERT – a „vörös oroszán”

LEÁNYVÁRI LÁSZLÓ – „majd szaladok, ha akarok”

ROHÁLY TIBOR – az ablak felőli

MARIK SÁNDOR – a másik ablak felőli

NAGYVÁTI ZSOLT – bodyguard és csoportvezető

SZABÓ SOMA – fűtőtest

Most akkor átadom a szót az illetékes szakembernek, akit a tegnap éjszakai problémák szakértőjeként tart számon a világ. (Zsolti)

Köszönöm a szót! De még mielőtt az éjszakai problémák mesélésébe kezdenék, megosztom a nyájas olvasóval tegnapi élményeinket. 11:00 körül vettünk részt a Cantemus Boys' Choir beékelésén, melynek közepén „vörös oroszán” kissé háborodott és meglepett képpel megjelent. E jelentős esemény után nem sokkal egy fergeteges rádiófelvétel esett meg a Vasváryban. Majd villámgyorsan felénekeltek a „Lirum-ot” meg az „Ein guten raht-ot”. 20 perc alatt kivégeztük az egész mindenséget. A hangmérnök úr ideges viselkedése ellenére később elkezdődött a kamara felvétele is, amiben Maklári Gergő, majd Pálinkás Róbertgida mellett véres levegőként hörögtem a basszust. Ezzel be is fejeződhetett volna a nap, de nem így történt. Sőt! Ezután jött a zaba!

Leányvári Erzsike néni és Marik Sanyi bácsi segítségével elrobogtunk az orkán erejű viharban Kisvárdára. Ugyanis ott volt a „Ki mit tud?” következő fordulója. Megérkezésünk után – ami 10 perccel a műsorkezdés után volt – rögvest felküzdöttük magunkat a második félidő utolsó számából az első félidő első számáig. A zsűri természetesen nem volt jelen, még. De mi már igen. Még teltek a percek és megtörténtek a hivatalos lépések az ügyünkkel kapcsolatban, addig egy síkagyú hostess szórakoztatott minket. Ja, és Laci kitalálta, hogy azzal a koreográfiával lépünk színpadra, amivel a legutóbbi Frideri Kussóban a vetkőző fiúk tarolták a női szíveket. (Amennyiben valaki hajthatatlan vágyat érez, hogy ezt lássa, forduljon Lacáho' vagy hozzám.) A Spider nevű heavy metal együttes előtt léptünk fel egy bombasztikus bekonferálás után. Átöltözés után és megelőlegezett továbbjutás miatti papírkitöltésből kifolyólag késve indultunk vissza, se sikeresen és időben megérkeztünk. (Itt jegyzem meg, hogy a későbbi értesülések alapján továbbjutottunk.) Miután ezsmetársunkkal, Ducsival felszálltunk a vonatra, még egy sejtettük, hogy milyen út áll előttünk. Itt említeném meg, hogy Kisvárdán még tanúi lehettünk a jó öreg kommunista-szocialista-imperialista szokásnak: a portásné előtt mentünk ki, de már az istennek sem akart visszaengedni. Csak ha bemutatjuk a jegyet, vagy fizetünk egy-egy százast. Ott győzködtük őt – még tanunk is volt, a portásné barátnője – de aztán sikerült visszajutni. Na, szóval 22:40-re értünk Budapest városába, magunk mögött hagyva egy csodálatos, szívmengető marhulást. Megtanultuk például a Delta zenéjét, amit csak Ducsik tud élethűen előadni, a „vantüzeperszehúdesoványvagyk” viccet, stb. Ja és kitárgyaltuk a nyolcadikos

csajokat minden szempontból. Megérkezés után rögtön a koliba slisszoltunk, meg vettünk kaját. A portán egy kedves néni volt, aki lelkesen üdvözölt mindnyájunkat. Ja igen, Robival csak a Déli Pu-n találkozunk majd. Soma belázasodott (38,5), aminek biztosan örült. A szokásos alvásnak készülődés csak akkor szakadt félbe, amikor Sanyi aggodalmasan tudatta velünk, hogy nincsenek meg a jegyek Ljubljanába. Na, bumm! Ez olyan hihetetlen volt számomra, hogy csak na. Egyszerűen az nem lehet, hogy ne menjünk Ljubljanába. Telefonálgatások után sem sikerült a jegyek nyomára bukkani.

„Az írás? Átok, átok” – Sylvester Stallone

00:30-kor mégis csak nekiindultunk (Sanyi meg én) az éjszakába, hogy véghez vigyük hön áhított esti sétánkat és nyomozásunkat. A Nyugati Pu-ba indultunk, de a Keleti-be érkeztünk. De hogyan? A lényeg, hogy megérkeztünk és megkérdeztük az információt „mi van akkor, ha azok a bilétáink nincsenek meg, de az összes irat ami hozzá kapcsolódik megvan?” Erre: „semmi gond, az csak azért van, hogy ... blablabla.” Frankó! Tehát semmi gond. Problémákkal szép az élet! Visszatértünkkor ismét felébresztettük a nénit, aki amúgy neheztelt ránk. A többiek már rég húzták a lóbórt, Rotyi Somával, Laci meg úgy terpeszkedett, mint egy disznó, egy ágyon. 1:30 körül sikerült végre nyugovóra térni, Angyival. Rövid és zavart alvás után elég kellemetlen volt az ébredés. Most éppen itt állunk Balatonszentgyörgyön és fővünk a saját levünkben, mert az ablakot nem lehet lehúzni. Itt majdnem mindenkinek melege nagyon. Éppen most rostokolunk a vámnál. A nap poénja: megvan az a hat darab kis papír, amit mi egész éjjel kerestünk. Sománál volt, de mi okból?! Eddig csak 4 vámos vizsgált át minket, de várjuk a többieket... tárt karokkal és szívekkel. Most éppen a tömeges tarkólövésről folyik a beszéd. És most átadnám a pennát Lacinak, aki akkor szalad, amikor akar.

Bekapcsolták a turbógenerátort és elindították a vonatot. Bejött egy egyenruhás ficsúr a fülkébe (a ficsúr az arcáról jutott eszembe) és valószínűleg kért valamit. Robi odaadta az útlevelét. Kb 5 percig nézte, aztán rájött, hogy ez nem menetjegy és visszaadta. Most Rohi, Sanyi meg Robi furfangos találós kérdéseken töprenkednek. De most hirtelen felzengett Robiból az Isaura zenéje, természetesen halandzsa szöveggel. Kotoriban vagyunk. Robi kezd lazulni, végre. Zsoltival való lazulásunkat valószínűleg eddig negatív tényként szemlélte. És tessék, most hozzám is vágott egy zacskót.

Spirituálésok vagyunk. „Zúg a traktor, szánt az eke, Gizike gőzeke vagy-e?”

Robi most azzal az ablakkal szenved, amiről már az utazás elején kiderült, hogy nem tudjuk kinyitni, csak foggal. Most a gravitáció és a feldobott labda problémáiról vitatkozik különböző inerciarendszerben a három fizikus: Rohi, Sanyi, Robi. Soma szerint vér fog ma cseppenni. Zsolti felajánlotta a fiúknak, hogy pihenjenek. Cakovecban állunk. Nők, katonák, újságárusbódék = trafik = DUHAN. De van még BIFE is. Szlovéniában csak dízel mozdonyok vannak, úgy néz ki. Sanyi is lazul. Rácsapott Zsolti combjára. Már csak Tibi hiszi azt, hogy komolynak szeretné érezni magát.

Miután Laci eddig „azt írhatnék, amit akarnék” volt, most úgy döntöttem rajtam a sor, hogy kezembe vegyem az események megörökítését, mivel Zsolti a fényképezőgépével csak a pillanatot tudja rögzíteni. Jászinyici Váci! Zsolti így köszönt a fülkénk előtt elhaladó managernek. Robi még mindig Sanyi könyvét bújja. Zsoltit meg már többen próbálják rendre utasítani, mert viselkedése már-már felháborító. Az imént épp kilógatott egy hevedert a szomszéd fülke ablakából. Sanyi megállapította, hogy egész érdekes tájakon haladunk. Tipikus spanyol. Most egy kanyarodás kedvéért az egész Banci kiözönlött a folyosóra és megnéztük a mozdonyt. Nehéz lenne hozzá fogható szépséget találni, de legalább szaladgálni lehet a peremén. Rusljevelen lassítás nélkül átszáguldottunk. Most azt játszunk, hogy kinek mire hasonlít a szája, amikor keresztbe bekap egy kekszet. Hogy Zsolti mi mindenre asszociált, azt nem részletezem. Jó volt, nagy vígan átözönlöttünk az első osztályra, ahol bizony nem maradhatott rejtve előttünk, hogy a székeket egymással szembe össze lehet tolni, egy ágyat képezve belőle. Pillanatokon belül megtaláltuk a legkényelmesebb testhelyzetet és Sanyi már vissza

is rohant a fényképezőért, amikor Rohi figyelmeztetett bennünket, hogy jön a kalauz. Mi persze ügyet sem vetve rá tovább hancúroztunk, amikor a kalauz tényleg megjelent teljes valójában. Persze rögtön kihasználta helyzeti előnyét, hogy Ő beszél szlovénül mi meg nem. Azért a kézmozdulataiból következtetni lehetett arra, hogy nem tartóztat bennünket. Úgy is mondhatnám, hogy a szíves marasztalást nem kellett komolyan vennünk. Valamivel körülményesebben rendeztük vissza a fülkét az eredeti állapotába, mint ahogyan szétkaptuk. Nekem sikerült az egyik széket megszabadítanom a háttámlájától, de nem sokat foglalkoztunk vele tovább. Visszavonultunk eredeti rezidenciánkba.

Most mintha erőt vett volna a fáradtság a kedves kis társaságon. Akinek nincs teljesen csukva a szeme, annak félig van és olvas. Pl Robi, Laci, vagy ír: pl Soma. Zsoltinak a szeme tökéletesen becsukódott, a szája azonban egyre nagyobbra nyílik. Ez jelent valamit. A felismerés a megdöbbenés erejével hatott rám. Laci tanul. Borzasztó, hogy ez a fiú mit meg nem enged magának!

És most pedig Robi írása következik. Pontosan 13:00 óra van. Balra zöld, jobbra Tibi. Soma az öntudatlanság nyúlós tengerében lubickol, Zsolti az ujjával 48 cm³ tavaszi túrót juttat a zsömléjére. Tibi nézi, hogy mit írok, én pedig írom, hogy mit néz. Zsolti hirtelen leette magát. Sanyi meg úgy szunnyad, mint egy jól táplált napközis. Jóllakott napközis, mondja Tibi, és igaza van.) Balra fák és házak, fuck és fázok. Micsoda ország! Zsolti nyalogatja a szendvicsét. A következő pillanatban kitarul a szája, előtűnik a fenyegető fogsor, az álkapcsok nekifeszülnek a halálfélelemtől reszkető Tavaszitúrós zsemlének és a következő pillanatban bekövetkezik aminek be kell következnie: Soma felébred. Tibinek az tetszik Jugoszláviában, hogy annyi zsindegy van. De nem csak az, minden rendben van.

II. ének

Csak mint minden hősi eposzírást ezt is utolérte a lemaradás végzete. Magyarul, két nap illant el anélkül, hogy akárcsak egy légypiszok is ejtődött volna a papírra. Most azonban itt az ideje, hogy bepótoljuk eme mulasztást. Tegnap délután ott hagytuk abba, hogy zötyögtünk a vonaton és viccesebbnél viccesebb dolgokról beszéltünk. Pillanatnyilag ugyanez történik, csak visszafelé, mivel közben egy jelentéktelen nap eltelt. A fent említett nap eseményeit pár szóval leírhatnám, de aligha lenne kifizetődő, mivel utunk tulajdonképpen értelme válna így háttérbe szorítottá. (Tibi közben zsindegyzagot fogott, de megint lemaradtam). Fűrge agyműködéssel rendelkező olvasóink előtt valószínűleg nem maradhat titok, hogy e nap története mondhatja magáénak az általunk adott koncertet, aminek a részleteiről később tüzetesen megemlékezünk. (Aki az iménti mondatindító FÜRGE szó jelentéstartalmával esetleg nem lenne tisztában, az bátran fordulhat segítségért az eposz végén található megjegyzéshez. Ez minden várakozást felülmúló magyarázatot ad.)

Akkor talán folytassuk ott, ahol abbahagytuk. Hirtelen azon kaptuk magunkat, hogy mindenünnen Ljubljana feliratok öveznek minket, így pánikszerűen összekapkodtuk a cókódjainkat és lemásztunk a vonatról. Robi már az ablakból kinézett egy ballonkabátos ürgét, aki a mi összekötőnknek nézett ki. És úgy is volt. Zsolti szemével mindez úgy zajlott, hogy lecihelődött a vonatról és egy ballonkabátos úr lépett oda hozzá, hogy „Banchieri Singers?” A kérdés valószínűleg éppoly váratlanul érte, mint a válasz, amit adott. Nagyvonalúan és határozott nemzetköziséggel csak ennyit mondott: „Aha”. Ezután már minden magától értetődően ment. Robi, Sanyi és Rohi bevágódott az ürge LJ MUSICA rendszámú BMW-jébe. A megszokott forma szerint Zsoltiékkel megpihentünk egy sarkon, mert a pacák mondta, hogy 5 perc múlva értünk jön. Mindenki felvette az alkalomhoz illő stílusgúnyját, úgyhogy miután mindannyian a szállodába értünk nyelvi akadályok nélkül nyélbe ütöttük az üzletet. Ez abból állt, hogy a Restaurantban körülültünk egy asztalt és Robi lefordította nekünk a hapsi szavait. Miszerint: a szállodában minden fizetnek nekünk. Kaja, pia, alvás, stb. (Erről később még szó esik, mármint a stb-ről.) Ezenkívül ad fejkenként 200 DM-t + 100 DM útiköltséget és amennyiben nem gördítünk akadályokat egy

LJ + MUSICA

televíziófelvétel és egyszeri leközlése elég még összesen 1000 DM-t. Na, egye fene! Áll az alku. Így aztán vidáman behörpöltünk egy narancslevet, de a zabszemet ez sem hajtotta ki a seggünkből, amit a próbálni akarás plántált bele. (Robi befeküdt Zsolti izmába, bár Zsolti előre figyelmeztette, hogy szúrni fogja.) Így aztán miután a még mindig bemutatkozatlan úr lelépett, mi felléptünk a szobába és rögtönöztünk egy próbát az úgynevezett „legcikisebb műsorszámokból”. 19:00-kor várt minket a papi = vacsora. Leültünk a számunkra fenntartott asztalhoz és végre gátlástalanul rendelhattünk. Volt ott minden mi szem szájnak ingere, meg egy félig narkózisban – vagy legalábbis alkohol befolyása alatt – tevékenykedő pincér. A kaja fantörpikus volt, a várakozási időt kellemes csevegéssel ütöttük agyon. Hárman kértük a séf ajánlatát, anélkül, hogy tudtuk volna, ami gombával leöntött steak-et és krumplit jelentett. Robi maradt a szokásos füvek-zúzmók-páfrányok-gomba étrendjénél, Laci meg Zsolti meg húst hússal evett, mindegy kompenzálva Robi étrendjét. (Robi felkelt és megköszönte Zsoltinak a támasztást, illetve a feltámasztást.)

Banchieri-tag a kapott édesség buja élvezete közepette:

A Rőt-liga feloszlott!

Aztán „kicsi, zöld és járkál” játékot játszottunk, magyarul elmentünk sétálni. Véleményünk igen pozitívnak volt mondható, amit az esti Ljubljánáról alkottunk. Egy híját leltük csak öröminkek, ezt pedig a hangvilla kérdés táplálta. Nem ám úgy van az, hogy eljövünk Szlovéniába és csak úgy koncertezünk. Hangvillát az ember ilyen helyekre direkt nem visz, hogy felmérje a szervezők felkészültségét. Amennyiben még egy rongyos kis hangvillával sem tudnak szolgálni, úgy sajnáljuk. Robi szavajárásával élve: „Sorri”. A dolgot cska az tette valamivel kellemetlenebbé, hogy a pacáktól már kértünk kottaállványt, fénymásolást, épphogy ruhát nem, bár kifejtettük, hogyha kosztümös szereplésre gondolt, abban az esetben a ruhát is neki kell prezentálnia. Így aztán hangvilla ügylettel egyelőre nem terheltek. (Csak a saját idegrendszerünket.) Találtunk egy hangszerboltot, aminek a kirakatából olyan bájosan mosolygott elő egy hangvilla, csak hogy a bót zárva volt és mivel a koncert vasárnap volt esedékes, addig a behatolás az üzletbe csak meglehetősen erőszakos eszközök igénybevétele mellett vált volna lehetővé. Kinéztünk azért néhány helyet, amit a szabad vasárnapunk alkalmával majd meglátogatunk. Most pedig helyszíni tudósítónk következik, Zsolti:

Köszönöm Soma! Tőlünk telhető legjobb módon elhelyezkedtünk – odafelé hétszer kérték az útlevelünket – a szállodai szobánkban:

358-ban Tibi meg Sanyi

347-ben Soma meg Robi

343-ban Laci meg én

Mindegyikőnkénél volt franciaágy és nálunk volt egy pótágy is. És most hirtelen Tibcsi felkiáltott: „Ott egy zsindeyl!” aztán tüzetesen lehívta adatbázisából az összes fellelhető információt a betonzsindelyről. Soma erősen érdeklődött. Visszatérve a szombat esti eseményekre. Többször próbáltunk hazatelefonálni, némi sikerrel.

Vasárnap reggel 8:30-kor csörgött fülünkbe a telcsi, amelyből Tibcsi két oktávval mélyebb hangon bűgött, mint ahogyan általában bűgni szokott. Bár ez a hirtelen reggeli hangmagasság csökkenés az énekegyüttes többi tagjára is jellemző volt. A hotel restauráciájában reggeliztünk, svédasztalszerűen. (Pontosítás végett nem mi voltunk svédok, hanem a flevágottak, a sajtok, a kőrözöttek, sütemények, búlácskák, tej, tea, corn flakes, dszem, vaj, mogyorókrám, főtt virsli). Aztán uzsgyi fel a lifttel – ami mindenkit megrázott – Sanyiékhoz. A cikis darabok áteneklése után – mert nem volt több annál

– folytattuk a már tegnap megkezdett „kicsi, zöld és járkál” programot. (Most mindenki próbálja utolérni Laci „majd szaladok, ha akarok” előadásmódját, de ez teljességgel lehetetlen. Amúgy is most Ő a memóriaművész is.) A szálloda melletti templomot szerettük volna megnézni, ha nyitva lett volna. Élelmesen a sekrestye felől óhajtottunk beszivárogni, ám ez is sikertelennek bizonyult, de találkoztunk egy apáttal, akinek egy szív lógott a nyakában és rá volt írva, hogy Marco (Polo). Ezek után felfedeztünk egy műalkotásnak is tekinthető 3 dimenziós térképet, amin a templom életveszélyes volt. Aztán csak úgy ukkmukkfukk elindultunk egy irányba, de nem is sejtettük, hogy micsoda viszontagságokban lesz részünk. Történt ugyanis, hogy egy bizánci hatású templom körül fennhangon ordibáló tömegre lettünk figyelmesek. Már szinte hallottuk a fegyverek ropogását, a gyerekeiket menekíteni próbáló anyák sikolyát, s látni véltük az összeégett halottak százait és azt is, ahogyan utolsó utunkra kísérnek és föbe lőnek. de szerencsére mindez nem így volt. Csupán békés húsvéti utóünnepelés volt, folklór tánccal fűszerezve. Szóval semmi nem történt. A templomba még benéztünk és olyan volt, mint egy mesekönyv. (Ja, erről jut eszembe, hogy a szállodával szemben volt egy mézeskalácsház). Folytattuk túránkat a csodálatos napsütéses tavaszi délidőben. Rátaláltunk egy szép parkra, sok-sok fával és egy oszlopsorral végigkísért sétánnyal, aminek a végénél egy palotaszerű épület volt található. Megcsodáltuk, megpihentünk, majd indultunk vissza a szállásra, ahol 16:30-ra beszéltük meg a pacákkal a randit. 16:57-kor meg is jelent. Addig a hallban várakoztunk.

Ezek után jöttek az izgalmak. Elmentünk a helyszínre, de útközben megemlítettük a hangvillaproblémát a pacáknak, mire flegma vállrándítással válaszolt. A helyszín nem volt más, mint amit szombat esti sétánkkor tippeltünk ki, tehát ráhibáztunk. Valamilyen Zeneakadémia. A színpadon már ott várt minket két kamera, néhány technikus, még egy kamera (kicsit hátrébb) és 2 mikrofon. Egy kedves hölgy jelent meg és megbeszéltük a teendőket. Az akusztikai próba után kínos helyzetünkben ismét a hangvillaprobléma került előtérbe. Tovább már nem lehetett titkolni profizmusunkat, így hát kimondtuk a kellemetlen szavakat: „nincs hangvillánk”. Valaki poénkodott a kanállal, meg hogy abszolút hallásunk van, de végül is az öregúr ideadta a sajátját. Csináltunk egy kamerapróbát, ami majdnem minden szám elénekléséből állt, különös tekintettel a szólós darabokra. Azért látszott, hogy tetszik nekik. Meg a terem is nekünk való volt. A próba végeztével visszamentünk a Hotelbe a ruhákért, még ledőlünk 2 percre és ismét át a koncerthelyiségbe. Néhány perccel a kezdési idő előtt átöltöztünk és felmentünk a színpadra. A többi a videó kazettán található, akit érdekel nézze meg.

A koncert után természetesen felkerestek zeneértő emberek, de nem volt nagy tolongás. A kedves hölgy – akinek a nevét s mibenlétét nem tudom – és egy szintén ismeretlen szakállas úr a kották felől érdeklődött, úgyhogy majd küldünk nekik. Ja és egy gavalléros cselekedetünk is volt: kaptunk egy igazán gazdag virágcsokrot, amit a hölgynek ajándékoztunk hálánk jeléül. Az öreg pasink lelépett, úgyhogy megfordult a fejünkben, hogy nem akar kifizetni, tehát mi állhatjuk a számlát. Márpedig az nem lenne valami jó dolog. A hotelbe való megérkezésünk után vacsorázni indultunk, ahol aztán meglepve tapasztaltuk, hogy az úr is ott tartózkodik. Elfogyasztottuk bőséges vacsoránkat és éppen amikor a desszertként rendelt fagyaltkelyheket tölték asztalunkhoz, akkor ült oda hozzánk. Szerencsétlen biztosan azt hitte, hogy mi minden nap ilyeneket zabáltunk. Meg is jegyezte: „Én bizony nem ennék estére ilyeneket.” Nekünk nem okozott gondot. Beszélgettünk Colin Masonról, aki többet már nem megy Ljubljanába, az énekkaráról, a Cantemusról, mint a legjobb magyar gyermekkórusról és a ránk vonatkozó kritikáról, amit ezúton nem kívánok közzé tenni. Aztán csináltunk egy fényképet a Hallban, majd elkészönt

és biztosított arról, hogy a közönség nagyon élvezte, tehát Ő is és talán egy-két év múlva találkozunk. (Majd ha már normálisabban éneklünk – de ez csak az én véleményem.)

Elmondta még azt is, hogy a holnapi kaja és a taxi is rendezve vagyon. Ja igen, még a vacsoránál átadta megérdemelt jutalmunkat: 2800 DM-t.

Mindezek után felmentünk szobáinkba. Robi, Sanyi, Tibi elmentek sétálni, mi – a maradék – pedig naplórás ürügyén döglöttünk az ágyon. Amiből 4 és fél sor lett és egy komoly beszélgetés, amibe aztán Robi is beszállt és ami 1:30-ig tartott. Még mielőtt Laci lehunyta volna pilláit megbeszéltük, hogy hétfőn 7:30-kor már reggelizünk és majd egész délelőtt mászkálunk a városban. Így is lett.

7:00-kor csörgött az óra, majd hosszú ébredésgörcs után már 7:30-kor kajáltunk és már nyolckor elindultunk. Magunk mögött hagyva a három férfiszólamot első utunk a várba vezetett. mert ugyanis az is volt és szépen a város felé magasodott. hangulatos kis utcákon vágunk keresztül. De olyan korán volt, hogy szinte tegnap volt. Nagy fizikai küszködések árán feljutottunk a hegytetőre, amin a vár volt. (Mert ha nem lett volna, akkor nem mentünk volna oda.) Csalódtunk. Szörnyűséges felújítások közepette találtunk rá. Valamilyen szálloda épült és megpróbálták beleolvasztani az eredeti környezetbe. A fényképek talán illusztrálják, bár igyekeztünk elkerülni az előnytelen képkivágásokat. A parasztfelkeléses emlékmű és a város másik felének megtekintése után egy igazán életveszélyes szakadék szélén ha nem kapaszkodunk meg az én Laci barátommal, akkor bizony rá is zuhanunk a városra. (Ezt illusztrálja egy fénykép is.)

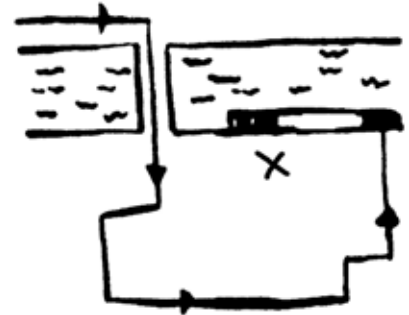
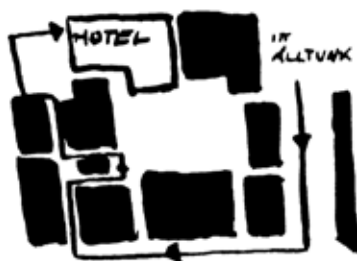
De aztán mégis ledzsaltunk eme szakadékon, úgyhogy tört tagjaink azóta is ott hevernek. Ezek után majdnem betévedtünk egy több kilométer hosszú kénköves, bűzös alagútba, de szerencsénkre – ami azért volt, mert a királylány csaókját homlokunkon viseljük – ez nem történt meg. Micsoda borzalmas kalandok! Majd egy téren a kútból 3 darab 1 dollárost halásztam ki. Ez koránt sem volt veszélytelen, ugyanis a vérszomjas piranyák farokuszonyai egymást érték. Edzett testünkön nem fogott ki a fáradság, így hát tovaindultunk a már tegnap kinézett CD üzlet felé. Kisvártatva meg is érkeztünk, de nem felelt meg igényes elvárásainknak, így továbbirányítottuk magunkat egy jobb és nemesebb cél felé. Ám az újabb bolt sem volt nyerő, ugyanis zárva volt. Úgy döntöttünk, hogy elindulunk addig a már felfedezett parkunk felé, hogy megörökítsük az utókor számára papírképen. Majdnem, ismétlem majdnem sikerült eltévednünk, de aztán mégiscsak megleltük. Most nem a tavasz leheletét élvezhettük, hanem Somáét. Hahaha. Szóval nem tavaszi idő volt, hanem hűvös őszi. De azért így is szép volt. Remélem a fotók sikerülnek, mert ha nem, akkor a nyájas olvasó csak a képzelőerejére hagyatkozhat.

Most kiragadtam helyszíni tudósítónk kezéből az eposzt, mert olyan hátborzongató eseményeknek váltunk részeseivé, amelynek tudósítását Ő gyenge idegzetére hivatkozva nem tudott elvállalni. Hogy a hirtelen borzalom bekövetkeztét még színesebbé tegyem, kontrasztba állítom az azt megelőző idilli hangulat ecsetelésével. A kastély előtti lépcső alatt üldögéltünk fáradságtól elcsigázott tagjainkat nyalogatva és a polgárháború gyönyörű képeit pergettük képzeletünkben. Csodálatos félkarú, féllábú nyomorultak, égett kisgyerekek, megerőszakolt asszonyok, stb. Paradicsomi békénkben hirtelen egy bokrok közt rohanó árnyra lettünk figyelmesek. Laci felhorkant. Az orrlukai kitágultak, pamat-füle égnek meredt, tekintetét pedig egy pontra szegezte, olyan szédítő energiát sugározva, hogy még mi – akik jól ismerjük – is bizony megijedtünk. A csoda, mely iránt ily módon mindannyiunk figyelme felkelt egy mókus képében érkezett. Piciny hullámozó testével játszott nekünk a kukacot, de mi rögtön átláttunk a szitán. Nem tudott félrevezetni bennünket. Mókus mivoltát ilyen tudális emberek előtt hiába is próbálta álcázni. Mondanom sem kell talán, hogy Lacival egyszerre jutottunk a döntésre, mely helyszíni tudósítónkat megbotránkoztatásra és a mókus iránt érzett szánalom ébredésére készítetett. Így hát acélos izmainkat

megfeszítve villámgyors mozdulatokra ragadtattuk magunkat. Egy fél perc sem kellett hozzá, hogy jelenlétünk fenyegető közelségét a mókus tudtára hozzuk és ezzel az ijedség – sőt, halálfélelem – mozdulatlanra dermedési szintjére juttassuk. Helyszíni tudósítónk erőt vett szánakozásán és csukott szemmel – hogy ne legyen tanúja a borzasztó jelenetnek – a fotóapparát működésbe lendítésével az utókor számára is hozzáférhetővé tette az eseményt. Persze előtte leszögezte, hogy állatkínzók vagyunk. Aztán kis barátunk eszméletére tért és felszaladt a fára, mi meg elégedetten kísértáltunk a bozótból, egyenesen egy osztálykirándulás közepébe. A gyerekek arcán persze rögtön láthatóvá vált az a tűnődést rejtő ábrázat, hogy vajon mit csinálhattunk mi hárman a bokrok között.

Ezután hazadzsoltunk volna ha vissza nem indultunk volna a CD boltba. De visszaindultunk. Gallus. No a ca pel-la. Aztán kis kitérővel belógattuk a lábunkat a folyóba. Íme az útvonal. A csillag mutatja a láblógató helyet. Ezután úgy döntöttünk, hogy visszatérünk a szállodába, csak Laci javasolt egy rövidebb útvonalat. Íme:

E néhány illusztráció után illik végre újra a betűvetés tudományát is bizonyítani. Sanyiek (Tibi meg Sanyi) 8:30-kor keltek és 9:00-kor már a várban voltak, állítólag hasonló útvonalon kalandozva, mint mi. (Most Laci hangja gyönyörködtet minket, felváltva Zsoltiéval.) Mire visszaértünk a szállodába márt ott volt a tegnapi nő a videóval meg egy zacskó csokoládéval. Mielőtt a legizgalmasabb dologhoz – az ebéddel egybekötött induláshoz érkezénék – megkérem Sándor kollégánkat fűzzön néhány keresetlen szót a reggeli túrájukhoz.

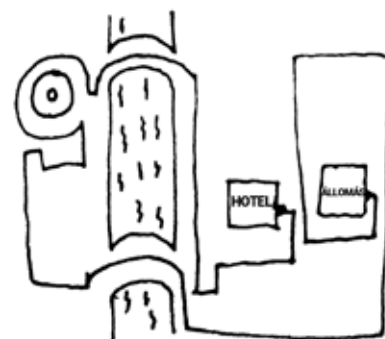
A fűzés egy kicsit elhúzódott, mert eddig próbáltam feleleveníteni az eddigi eseményeket - persze a hősi eposz segítségével. Egész tekintélyes mennyiséget el is olvastam, most azonban muszáj leírni, hogy jelen pillanatban mi történik. Három hülye tagunk (Robi, Soma, Zsolti) egy Playboyt néznek és a képekről éneklenek ismert darabok dallamára. Most végre talán abbahagyták. Az előző formációban különböző szövegeket (hölgyek méreteit, szintén a Playboyból, illetve zenetörténeti adalékokat) énekeltek ugyanazon ismert dallamra. Szóval az Elselein-t már vagy 100-szor elénekeltek. Úristen, újrakezdik! A másik három tag (Laci, Rohi és én) megpróbálunk kulturáltan viselkedni. Laci valami tanulásfélét művel, Tibi olvas, én meg persze az eposzt olvasom és írom. Pedig nekem is inkább tanulnom kéne. Az olvasó valószínűleg már tudja, hogy megbuktam-e holnap matekból. Ezt a kulturált foglalatosságot persze meglehetősen zavarja a kornyikálás. De talán most végleg befejezték. Most Kotoribában állunk és viszonylag csend van, úgyhogy megpróbálom tovább olvasni, utána majd talán fűzőcskézem.

Még mindig nem fűzök. A legújabb történet, hogy Robi kitalálta: azért van az útlevelemben átütve a pecsét, hogy a vak vámós is tudjon ellenőrizni. Erre persze rögtön következett, hogy a fényképet is ellenőrizni kell, szóval azt is letapogatja, majd a határátlépő arca következik s máris kész az ellenőrzés. A könnyebb munka kedvéért persze kis szobrot is lehetne ragasztani az útlevelembé. További poénok az olvasóra bízva. Időközben elindultunk s robogunk a magyar határ felé, ha emlékezetem nem csal. Igen! Újra itthon! Murakeresztúr. Szünet és vámvizsgálat következik.

Most akár a fűzés is következhet. Hát igazán sok fűznivaló persze nincs. Valóban hasonló helyeken jártunk, mint a „női szólam”. A CD boltokat és a parkot kihagytuk. Szóval a szörnyű mókust sem láthattuk. A megkezdett időrendben most a délidő eseményei következénnék, amit inkább szakavatott betűvetőre bízok. Hát túl sokat nem fűztem, de azért ez is valami. Tehát most újra Soma következik.

Mielőtt lementünk ebédelni előrelátóan szóltunk a pincérnek (már 11:00 órakor), hogy hamarabb és gyorsabban akarunk ebédelni, mire a pincér meggyőzően bólogatott, hogy erről biztosíthat bennünket, de lehet, hogy ezúttal is csak a delirium tremens (alkoholtól való reszketés) rázta.

Az ebédig leültünk a Hallban és várakoztunk, Laci meg Zsolti vásároltak. Robi már kínjában szívószállal szívja a Laci nagyanyja lekvárját. Laci meg már a szalámit is kiszívna. Zsolti kis zsömlyedarabkákat szipkáz fel, aztán gátlástalanul célba veszi az utazóközönség legkülönbözőbb tagjait és lő. Sanyi, Robi meg én fellifteztünk a 9-idkre és nem láttunk semmit csak egy vészkijáratot. A földszint alatti kamrákba nem sikerült lejutnunk. Ezután összesereglettünk az étkezőben. A várakozás percei Zsolti idegrendszerét tépázták leginkább. Aztán persze egyre durvább fenyegetéseket szórtunk a pincér felé ha nem hozza azonnal a kaját. 11:30-tól várakoztunk és a tűréshatárt 12:20-ra tettük, mivel a vonatunk haladéktalanul elhagyja Ljubljánát 12:45-kor. Úgy 12:00 óra felé tervet módosítottunk, így minden szoba egy képviselője felrohant a már félig összekészített cuccokért és lehozták őket. Zsolti 3 táskát, egy egyenruhatartót, 3 kabátot és egy reklámtáskát hozott, így hát majdnem beszorult a liftbe. Mire visszaértek potom 50 perc várakozás után már jött is a pincér erősen kapaszkodva a kocsiba, ami húzta. Szerencsésen kiegyensúlyozta a tálakat az asztalra és elkezdődött a zabaverseny. Sanyi mindenkit felülmúlt, a kijevi csirkemell, mint egy bonbon tűnt el feneketlen gyomrában. Így rá hárult a feladat, hogy kerítsen két taxit. 12:35-kor már be is pattantunk a rendelkezésünkre guruló Mercedesbe és uzsgyí befurakodtunk egy dugó közepébe. Jópofa rendszer működik itt Ljubljánában. A sofőrök türelmesen várnak, amíg tart a zöld, aztán a sárgában elkezdene dudálni, aztán a pirosban GO! Cikáztunk a sávok között, ennek köszönhetően ki is értünk a pályaudvarra időben. Ez a kis rajz mutatja, hogy Robi milyen útvonalon érkezett az ő taxijával.

321 tollár lett volna a viteldíj, de mi voltunk olyan nagyvonalúak, hogy 500-ból nem kértünk vissza. És ekkor jutott eszembe, mármint nem ekkor, hanem most, hogy a nap poénját kifejejtettem az események egymásutánjából. Mikor délelőtti sétánkból visszaértünk Zsolti hirtelen odaszólított a recepcióhoz, hogy az a muki akar valamit. Semmi különös nem akart, mint kiderült, csupán azt hozta tudomásunkra, hogy az a pár távolsági beszélgetés, a mit a szüleinkkel és egyéb hozzátartozóinkkal folytattunk a legnagyobb nyugalomban potom 140 DM-re rúg. Jó, és akkor mi van? Kérdezheti joggal a nyájas olvasó, hisz a szállodán belül minden fizetve volt. És most jön az elején említett „stb”. ami tulajdonképpen semmit nem takar, legfőképpen nem a távolsági telefonbeszélgetéseket. Így aztán fizettünk, mint a vidám katonatiszt és azóta erről a kis afférról több szó nem is esett. Valószínűleg ezért feledkeztem meg én is erről mindeddig.

Most pedig akár egy harmadik éneket is útjára indíthatnánk, amely a visszaút eseményeit rögzítené, de előző részünkbe már annyi erre vonatkozó utalást illesztettünk, hogy sok újdonságot nem tartalmazna ezen epizód. Amennyiben valakinek halaszthatatlan mondandója akad ezzel kapcsolatban, ide kaparhatja, mert mostantól az eposz közkézen forog.

Az állítólagos III. ének

Azért bátorkodom, mint helyszíni tudósító újból beleírni eme hősi eposzba így néhány nap távolságából, mert úgy érzem nem elhanyagolható az az eseménysor, ami megesett a visszaúton.

Ljubljanából való idegtépő indulás után ismét otthonossá téve a kupét elhelyezkedtünk. A vonat mintha fénysebességre kapcsolt volna, úgy suhantunk keresztül Szlovénián és a többi újszülött államon. A magatartásunkra abból következtethet az olvasó, hogy bátran kijelenthetem: nem tűntem ki a többiek közül, a többiek csatlakoztak hozzám. A még napvilágban átutazott órákban különféle szórakoztatási módszereket találtunk ki. És most fel is sorolnám ezeket, mivel a szituációkra már nem nagyon emlékszem. Az utazás megkezdésekor Laci meg én igazságosan elosztottuk a kapott csokoládét és cukorkát. Nem mindenki öröme. Aztán szép egymásutánban rávetettük magunkat pengeelméjű Sherlock Holmes kalandjaira. Egészen pontosan Tibi, Robi meg én (Zsolti) voltunk, akik csatlakoztunk Dr. Watsonhoz és társához. Laci és Sanyi folytatták tanulmányaikat. A naplemente után és útban Budapest felé – immár Magyarországon – már-már csendesedni látszott a kis társaság, ám hirtelen új játék szikrája lobbant fel: régi fiúénekkari művek képében. Így hát énekeltünk, mint a veresegyházi asszonykórus. Ugyanis magyar népdalcsokkok voltak repertoáron, int például Háros felől, Balatoni legények, Sej felszállott a kakas... Kb 23:00 körül érkezünk a Déli Pu-ra, majd útban a Nyugati Pu felé szépen lassan elbúcsúztunk Budapesten táborozó bajtársainktól s csak mi hárman (Rohi, Soma és én) folytattuk küldetésünket. Első utunk a McDonald's-ba vezetett, ahol megpróbáltuk az éjjel 1:00-kor induló vonatunk betolásáig húzni az időt, de nem sikerült. Az állomáson találkoztunk tenor Szilárd öccsével, aki csatlakozott hozzánk. A Nyíregyháza városáig tartó kellemetlen utazásunkat talán nem is részletezném.

Hát, egész röviden így ért véget utazásunk. Tele tanulságokkal. És íme néhány bölcs mondás, ami végigkísérte utunk:

„Laci hangja olyan, mint Hernádi Judité!”

„Fürge, mint a gyíkfing”

„A magyarok nem lopnak malomkereket és parazsat”

„Tibcsi is úgy el van kámpicsorodva”

„Pamat-fülük égnek áll”

„El nem rejti azt a fenyves, akinek a keze enyves”

„Tente baba tente, aludj anyja szentje. Ne tüsszögj már, ne üvöltözz, odaváglok én a földhöz, Adta teremtetten!”

Elérkezettnek látom az időt arra, hogy egy-két dolgot magam és társaim nevében megköszönjek. Elsősorban köszönet illeti a Jeuness-t, ami létrehozta ezt a testvéri kapcsolatot a ljubljana-i emberek és köztünk, hogy anyagi támogatást biztosított, ezzel segítve művészi céljainkat, köszönet a ballonkabátos úrnak, aki rezzenéstelen arccal kísérte végig első szárnycsapásainkat, köszönet a Hotel Union-nak, ami kényelmes pihe-puha ágyakat biztosított megfáradt szervezetünk számára, a többször használatos, átlátszó fürdősapkáért, köszönet a koszos szőnyegekért, és azért, hogy az ágyból lehetett leoltani a villanyt, köszönet azért, hogy nem volt vasárnap vasaló-szűz szolgálat, köszönet a fagyaltkehelydíszítőknek, mert a kiegészítő dekoráció számtalan lehetőséget adott unalmas órák elűzésére és saját szórakoztatásunkra, köszönet a hárosi vagy szentmiklósi csuhaj barna kislánykának, hogy akkor szalad, amikor akar, köszönet a kamerát kezelő mestereknek, mert mindenki igaz arcát mutatták meg, köszönet Vickie Smithnek mindenért, köszönet Sylvester Stallonenak a szólásáért és hogy minősítette az eposzírást, köszönet a város vezetőinek, hogy szépen tartják városunkat, köszönet a taxisoknak, hogy szabálytalanságaik miatt értünk ki az állomásra időben, köszönet az Oscar-díjátadás szervezőinek, és nem utolsósorban az énekegyüttes minden egyes tagjának, Sherlock Holmesnak és Dr. Watsonnak.

És ímé az egyéni imázsok:

Laci: „Majd szaladok, ha akarok”

Robi: „Va-va-va va-va-va, va-va-va va-va-va” (részlet)

Tibi: „Mikor társaságban jól telt el az esténk”

Soma: „Mambabú”

Zsolti: „Hááá!” (részlet)

ÉGE

